

EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11—Palma.

DOMINICA DÈCIMA DESPRÈS DE CINCOGESMA

Que l' orgull es vici que rares vegades s' abandona, y que es comú á tota classe de persones.

Evangèli de avuy nos presenta dos homos, que tenen una sòrt ben distinta, encara que els dos venen al temple per un meteix fi y ab la meteixa intenció: un es farisèu, gran dejunador, molt observant de la Lley, que venguent á fer oració en el Temple, se'n torna ab la maldició de Deu; s' altre es un publicá carregat de pecats, el cual, regoneguentse y confessant humilment sa misèria, se'n torna ab la gracia y la justificació. ¿De què pervé una tal diferència? Es precis examinarho. Primerament considere'n per quin fi proposa el Fill de Deu aquesta parábola: nos havia ensenyat ja, que es necessari pregar á Deu ab perseverancia: ara nos ensenya que es necessari pregar ab humildat, y que per molta virtut que tenguem, si mos presentam devant Deu ab sentiments de confiança en noltros meteixos y de despreci dels demés, som apartats d' Ell. Aquest era el vici dels farisèus: estavan pagats de sí meteixos y de les seues falses virtuts, y despreciaven als altres á qui no consideraven tant virtuosos com ells.

L' oració que feu en el Temple el farisèn de qui nos parla Jesu-Crist, deya: *Senyor, vos don gracias porque no som com els altres homos, robadors, injusts, adúlteros, així com aquest publicá.* Com se veu, més bé que oració pareix un insult que feu á Deu ab tals paraules, demostrant al propi temps son refinat orgull.

¿Qui no condemna á tal farisèu presumit y vá com ell tot sol? Però al condemnarlo, cuydem de no condemnarnos á noltros meteixos. L' orgull es de aquella casta de vicis que se ocultan facilment, y que notam millor en els altres que en noltros meteixos, y *aduch* y tot es efecte del nostro orgull el no voler pareixer orgullosos. Però per més que

mos ocultem á noltros meteixos, no podrèm ocultarnos á n' Aquell que resisteix als superbos y dona la seua gracia als humils. Nos embrutam ab aquest vicicuant tenim sempre uberts els ulls demunt les nostres virtuts, quant estám plens de pensaments de complacència en noltros meteixos, quant á cada moment demostrám als altres les nostres cualitats, quant mos ufanam ab les alabances que mos donan, quant tractam de fer caurer les conversacions en coses de que porem treurerne algun ventatge.

¿Cuants n' hi ha avuy dia de aquesta classe! N' hi ha que no parlan més que del seu naxament y noblesa; altres de les seues riqueses y noves fincas; altres, que si no volen parlar ubertament ab alabansa propia, s' entussiasman ascoltant com parlan bé de la seua bellesa moral ó material; *aduch* y tot les meteixes persones que fan professió de virtut, s' entretenen molt sovint en pensaments de propia estimació. Aquest orgull s' alimenta també per la comparació ab altres persones, diguent moltes vegades en son interior com el farisèu: *Jo no som com els altres:* y per això son molts, lo meteix que aquell, despreciats per Deu y perden el mèrit de tótes les virtuts. ¿Quin remey cercarèm per aquest mal? El que mos dona el Savi: *Quant major sias, més t' has d' humillar en totes les coses, y encontrarás gracia devant Deu.*

L' orgull, diu el Crisòstom, no es més que baxesa, y la humildat es grandesa sòlida. La grandesa del mon no té més que el nom y les apariències: però la grandesa del humil es real y verdadera.

JOAN BAUTISTA ENSEÑAT, PVRE.

¿Que es la rahó del homo? Una llanterna dins la negror de la més negra nit, més, si s' acosta á Vos, oh llum eterna, l' efimer bri de llum de sa lluherna s' empelta ab la claror del infinit.

J. V. PRE.

SANTOS DE LA SEMANA

Día 31. Lunes.—SANTOS Ignacio de Loyola fr.; Calimerio ob.; y mr.; Fabio, Demócrito, Segundo y Dionisio mrs.; German, ob.; Juan Columbano, fr.; Santa Genima vg. y mr. Concluyen las Cuarentahoras en Montesión.

Día 1. Martes.—SANTOS Pedro *ad vincula*; Eusebio ob. y mr.; Bono pbro.; y m.; Felio mr.; en Gerona; Nemesio cfr.; SANTAS Fé, Esperanza y Caridad vgs. y mrs.;

Jubileo de la Porciúncula desde las primeras visperas de este día hasta la puesta del sol del siguiente. Puede ganarse tantas veces cuantas se visite, habiendo confesado y comulgado en una Iglesia de la orden de San Francisco.

Empiezan las Cuarentahoras en la Merced.

Día 2. Miércoles.—La Dedicación de Nuestra Señora de los Angeles. SANTOS Angel Custodio; Alfonso M.ª de Ligorio ob. y dr.; Santa Teodota mr.; y la Beata Juana de Aza, madre de Sto. Domingo de Guzman.

Continúan las Cuarentahoras en la Merced.

Día 3. Jueves.—La invención del cuerpo en San Esteban proto-martir; SANTOS Pedro, Aspren y Eufroño obs; Erme-lo, mr.; SANTAS Lidia, Marana y Ciria.

Continúan las Cuarentahoras en la Merced.

Día 4. Viernes.—SANTOS Domingo de Guzman, fr.; Aris-targo, ob. y m.; Tertulino pbro. y mr.; Eleuterio Senador y mr.; SANTAS Perpétua, Centola y Elena, mrs.

Concluyen las Cuarentahoras en la Merced.

Puede ganarse indulgencia plenaria visitando una Iglesia de la orden del Sto. Domingo.

Día 5. Sábado.—Nuestra S^{ra}. de las Nieves SANTOS Cas-sano ob.. Eusignio soldado y mr.; SANTAS Nona y Afra, mártires.

Empiezan las Cuarentahoras en S. Jaime.

Día 6. Domingo XI después de Pentecostes.—La Transfigu-ración de N. S. J. Cristo. SANTOS Sixto II Papa y mr.; Hor-misdas Papa, Esteban ab.; y doscientos monges benedicti-nos mrs.; en Burgos; justo y Pastor hermanos mrs.; Santa Digna mr.

Continúan las Cuarentahoras en S. Jaime.

EN PEP LLOSCA

CADA día donava la volta per tota la ciutat, pe-llucant puntes de cigarro per dins es Born, Mercat, Rambla y Plassa-Nova.

Era s' homo més metòdich que s' ha conegut may; de bon matí feya *tabach*, més tart demanava almoyna, d' esquena á n' es cancell de ses Iglesias ahont s' hi celebraven Coranthoras, á les dues prenia la fresca ó la calenta pe' s' moll cercanthe estelletes ó estellicons y qualche garroveta si á ma venia; á mitjan capvespre no feya falta á de- vora sa Plassa de Toros ahont esperava es *torn de ranxo*, y después de haverse' l' empassolat, prenia á son conte es cafetins, tragantse qualche tassonet de vi, algun centim *cusset* y á voltes ses portes p' es uys. Horabaixando s' aficava dins una Iglesia, passava la *corona*, feya ses senes devociens y... cap á cases, á dormí tocan; una *panxada* de dormí arrêu y sense deixá voreres, fins l' endemá dematí á les quatre y mitja que s' apareava per aná á missa primera.

En *Pep Llosca* era un homo tayat á l' antiga, honrat fins á ses rels des cabeys; sols tenia una taca: era pobre, y sa pobresa fa mala oló dins un sigle de positivisme en que s' homo no val per lo qu' es, sino p' es caudal que té. En *Llosca* venia de *bones sanchs*, tenia parents richs y estufats que li feyen *del gros*... perque no tenia ahont *caure mort*. Ell sabia fil per randa s' historia de sa fami- lia; sabia que ab justicia li pertenesia una fortu- nassa; sabia que havent quedat orfa de pare y mara, essent menudó, sos parents s' embutxacaren ses unces, y que pelat, y nüu, lo havien tirat á sa

paret; sabia que sa familia de Son Bufat *bufava á n' es brou* perque *bufá y fé ampolles* ab sos doblerets que no eran seus. ¡Què sabia de coses en *Llosca*!

—Vaig neixer desgraciat, deya, he viscut com un mal-a-nat y moriré essent un infelís: fins á ca- torce anys no vaig saber quin llinatge era es meu, no hey va haver ningú que per caritat m' ensenyás un ofici; he fet de manobre fins que hey ha hagut homo per pujá una gaveta de pastat á sa filada; me vatx casá ab *una de la Sanch* y morí ella quant comensavam á saber llaurá d' un coll.

¡Què m' espera en aquesta vall de llágrimes? passarho rossegant, lo més be qu' un puga, per després aná á gosá de sa vera ditxa en el Cel. Aqueixa era sa cantarella que feya en *Llosca* á un camarada d' ofici, servint de puntal á un llindá d' un Café ahont Don *Rumbo*, senyó de castanyetes, en aquell instant, s' hi trobava assegut á una poltrona, fumant un puro *habano* d' un pam, men- tres demunt una tauleta s' hi desvaporava una tassa de café de finíssim aroma á n' aquí donaven *guardia d' honor* dues elegantíssimes botelles de licor, dues copes, una gran y s' altra petita, y un plat de cristall simétricament plé de dulces, *bom- bons* y *reposteria*.

—¡Mosso...! *tept tept!* (dues mans balletes); Mosso...!

—A ses ordes de vostê. ¿No li agrada es café?

—No m' agrada prende café devora un *femé*.

—S' Establiment, com vostê veu, está, tocant á netedat, á s' altura dels millors de sa Capital...; ara, si á n' es lleu hey troba òssos...

—Trobes tú que el temps en que un se *regala*, ha de senti contá llástimes y miseries?

—¿Què li puch fe si en *Llosca* es un pobre?

—Agranarló d' aquí...! m' indigesta sols veurel. S' altre diassa sa meua senyora hagué de sorti maretjada de l' Iglesia perque aquest animal s' hi clavá al costat seu y...

—¡Es pobres no poden tant!! no juguem á ties.

—¡Feya un baf d' ays y arengada que apesta- va. No te dich res: si sa meua senyora no surt, s' acaba.

—Sen *Llosca* feys el favó d' anarvosnê... no fassen més bellumes á n' aquell senyó....

—¿Què també té *acubons*? ¿Els richs no son de sa meteixa pasta dels pobres? Si un día es *ravell tornás uyastre* y... torres més altes n' han anat abaix; ¿li agradaría á D. *Rumbo* que' l mesurassin ab sa meteixa mesureta?

—Bono: anau ab Deu y preniuho ab paciència.

—Sen *Llosca*, ha vengut un criat de ca don *Rumbo*.... ha preguntat per vos y...

—¿Ha demanat si jo encara podia?

—M' ha deixat un *traje* nou per vos; ¡ja hi ani- reu ben trincat! un pa, dues sobressades y una pessa de formatje. M' ha deixat dit que es vespre es senyó y sa senyora vendrán á fervós una visita.

—¡Si es *lletja* y té *pretendents*...! Me ve de repel aquesta visita...

—Vos heu de senti honrat ¡bon *recamia*!

—Sí; perque... un sempre fa oló d' ay estantís, y... es senyós com son tant prims de nas, y... ¿si s' acubaven?

—Com venen es perque vos necessitan... ¡Foy! no vos heu de fé *repropi*.

¡*Toch toch!*—¡Ay, quina escala més infame! ¡Po- bre gent qu' ha de viure en aquests colomé! ¡Je- sús! ¿Seriau vos mestre *Pep Canyís*?

—No los convidaré á seure perque... ni un tros de cadira tench. ¿Se deuen haver *quivocats*?

—Noltros veníam per un asunto... desitjam que ni ses pedres... ¿sabeu? ¡Mos trobam dins un fanch! Antigament se posava tan poch esment ab sos paperots... ¿sabeu? pues ara mos trobam... coses qu'han de succehí... ¿sabeu? Hem necessitats quatre doblés y... ¿sabeu?... pe s' Hipotèca... y ¿què trobau? Ara mos resulta que ses fincas no están en cap nostro, y... demanant demanant van á Roma; mos n'hem *entressentits* y... ¿quí ho havia de dí? Si poríam fe un arreglo ¿què trobas, *Rumbo*?
—No vendrá á sis mil duros. De totes maneres aquest homo es un pobre y á sa derrera edat, y á tirarne cincuenta per día, no tendrá temps per gastarlós.

—¿Què hi trobau, mestre Pep? Tot axò vos vé de *nobis*; vos firmarèu, renunciant els drets y... cop de bossa no espenya ¿no es ve *Rumbo*? ¿Què hi deys vos, mestre Pep?

—Vuy lo meu, fins á un cèntim. Demá veuré un procuradó que 'm fa llimosna y... ¡á fe estelles, ara que conech sa soca!

—Però, sant homo, noltros veníam per arreglarho á les bones. ¿Vet si mos hem de tirá dins un plet?

—¡Cuant á un pobre allisan es pel...! ¡A ca vey no hi val *cus cus*!

Don *Crisanto*, procuradó de retxa, posá fil á la guya; y com qui desfé una calsa, sa gran hacienda de D. *Rumbo* passá á n'en *Llosca*, son llegítim *dueño*.

Cuant en Pep, en virtut de sa riquesa, se convertí ab un D. Pep, li sortían parents á esplets, com ets esclatasanchs. Uns, p' es carré, li besaven ses mans, uns lo anavan á cercá per durló á fer una volta, un lo proposá (per á ferli sa barbeta) membre de los *Amigos del País*; totes ses *Societats* lo volían de president; es periòdichs feyan lluhí es, seu nom demunt ses *columnes*, donanli *bombo*; don *Rumbo* y sa seua senyora, acalades ses ales, hey anaven sovint per á *ferli la pala* y per á convencerlo de que ja no *pudia*, ni *maretjava* ni los *feya ballumes*: tots, en fi, li allisaven es pel, festetjantli sa *marrota*.

En *Llosca* que no tenia cap pel de *tonto*, meditava s' *esclavitut* de s' homo p' els doblés. Antes de fer testament ho consultá ab persones de judici sá. Va 't aquí es testament: Sa finca *La Rebassa* la deix per manda pía y lo demás als pobres perque no *acubin* als richs.

Després de sa mort d' en *Llosca*, tots els parents se barayaven per á presidí es dol: tots treyen á rot-lo el major grau de parentesch. Llegit es testament, tothom sortí de la casa ab un pam de morros y tayant claus.

¡Lo que son els doblés!

B. B., PVRE.

CONSELLS Y ADAGIS AGRÍCOLES

Juriol

Día 31 —Feis provisió de paya y de ciurons.

Agost.

Día 1. —Sembrau mongetes.

Día 2 —Cuidau ses figueres de moro.

Día 3. —Feis planté de seba.

Día 4. —Tayau els pollars.

Día 5. —Treis ses terrenyines de ses cayeres.

Día 6. —Aygo d' Agost, fá mel y most.

TRADICIÓ POPULAR

Com es que ses serres entrescades serren millor

JA sabeu que Sent Jusep era fuster.

Idò conten que 'l dimoni sempre hi anava a ferli es mil jutipiris per donarli mala vida y per veure si li acabaria sa paciència. Un cop li amagava una eyna, un cop s'altra, o les hi omplia d'òsques, o les hi tirava en terra y les feya botir s'aceró, o li tomava ses posts que tenia a axugar en es sol.

Però S. Jusep ¡ben alerta a enfadarse gens may!

Y el dimoni que feya flamada, y s'hauria tornat a un puat.

Com ho hagué provat, se'n pensá una que se figurava que no li mentiria.

Esperá que Sant Jusep fos a fer sesta, y se'n entra dins sa botiga.

Agafa sa serra, y li tors una dent per un vent y una dent per s'altre, y fins que les hi hagué torsudes totes.

—¡Aquesta vegada 'l me fas meu! deya mentrestant es polissó. Ara, en provar de serrar, sa serra, ab ses dents girades a la xisclera, no voldrá pendre, y ell s'haurá d'enfadar per forsa. Perque ¡veam!... si no pot serrar, está llest.

Des capd' una estoneta Sant Jusep hagué acabada sa son; s'axeca y se posa en feyna.

Al punt hagué de fer un tay: agafa sa serra, comensa a serrar, y nota que serrava més falaguer y més depressa.

—¡Y ara ¿què es axò? diu ell tot sorprès.

Sa mira sa serra, y la veu ab ses dents entrescades.

—¿Y qui deu esser estat que les m'ha posades axí? deya l'homo. Sobre tot, ¡ell serren millor! ¡Bon favor m'han fet!

De llavò ensá volgué sempre ses serres entrescades, y tots es fusters han fet lo meteix.

Y el dimoni s'hagué de pegar un cop a la barra.

Axí n'hi pren sempre ab sos qui son amichs vers del Bon Jesus: que, com més fa per tombarlos, més hey guanyan ells, y més hey pert ell.

ANTONI M.ª ALCOVER, PRE.

DIETARI AXUT

y en salsa

JURIOL

Día 14. —A davés Petra es *tren* agafá un pobre veyet qui en morí al cap de poch temps. (a. c. s.)—S'Alcalde fa fer un bando prohibint que á Ciutat s'hi venga peix agafat ab petardos de dinamita.—S' *aguacero* d' ahí inundá algunes cases de Santa Catalina y també un parey de botigues des carré de la Marina.

Día 15. —A Sa Pobra un *carnicé de moral* fou agafat per la Guardia Civil.

Día 16. —Brega de *cotorres* en es carré d' en Bosch.—En es carré des *Teatro* una senyora cau y se romp una cama.—Un municipal agafá un *pujaro* que, ab *usurpació de s' estat civil*, se feya passá per nebot d' una *Dignidad eclesiástica*, y prestant *drets de portes*, donava es *rollet* als ciutadans que no *anaven vius*.—Se parla de que dins breus dies arribará s'escuadra francesa. Cuant vendrá *finis finis*; ¿de qui serem? ¿francesos inglesos ó... *turchs*?—Repartició de *bonos* de pa als pobres en el Oratori de Germans Carmelites de S. Catalina.

Día 17. —Primer aniversari de sa somiada venguda de *Janquis* á Mallorca, y de sa *revolusió dels pahissos baixos de Madó 'n Tonina*.—A una caseta de ses *Tanques* de Llubí dos infants s'en pujaren á nes sostre: allá se pega foch; y quedaren convertits en carbonets. Al Cel los vejém. j

Dia 18.—Se crea una Aduana de 4.ª classe en es port de Capdepera.—Mor D. Carlos Gomis. Director de sa Sucursal del Banch d' Espanya d' aquesta paovincia (s. a. c.)

Dia 19.—Atlotets sense vergonya apredegaren un homonet vey, davés sa Gerreria: ¡No hi ha barrera.

Dia 20.—El Sr. Governador feya perseguir de bon de veres als jugadors, ab gran satisfacció de les esposas é infants d' aquells viciosos.

Dia 21.—Molta calor; la gent de Palma se posava en remuy dins mar.

BIELÍ

¡BON PAPER!

(APOLEG)

Per dins garriga comuna
axermava un conradó,
y ab malicia no-ninguna
s' hi va afuá un cá-bufó.

Lladrant y fent cabrioles
casi 's tragué es carcabòs;
pero—¿li arriba á ses soles
des calsat?—Ni de bon tròs,

Esriptoretos que jiscan
contra un bon predicadó,
y á argumentar no s' arriscan
fan papé de cá-bufó.

X.

Bunyols de vent

(y pèbre couent)

Alcudienques.—Mos digué el Sr. Batle d' aquella fidelissima y malsana ciutat que enguany n' hi ha esplet gròs y sobrat de tercianes. á consequència de les grans embassades de la Bufera; pues la maquinaria que trèu aygua no avensa abastiment. *En temps dels inglesos*, dihuen que duyen aquells terres de prop d' Alcudia molt més axuts. ¡Pobre gent d' Alcudia, si sa salut li ha de venir dels nostros inimichs (inglesos)!

El Sr. Governador y l' Enginyer major de la nostra proviucia hey anaren á veureu de prop; y dihuen que digueren que realment es hora de posar remey á tan grave mal. *Salus populi suprema lex.*

En tornarém parlar.

¡Llum y claró!—La nova fàbrica do gas que se munta dins l' *Ensanche* del Arraval, dihuen que prest ferá llum á totes aquelles barriades, de Santa Catalina; Son Alegre, Son Espanyolet, Sa Punta, y fins y tot á Son Rapinya y en el Terreno;..... á més de fés més claró, dins Palma, de sa que mos fá sa vey fàbrica d' igual fluido.

També dihuen que prest mos van á illuminar amb electricidad... ¿Que será massa? ¿Que romandrem enlluernats, y llavò, manco que ara mos podrem veure uns als altres?

Per los presentís, les accions de baix de sa Porta des Camp ja van baixes; les de baix de l' Hornabeque, ja están enterrades, y les de dins Son Riera ja donan *dividendos* passius.

Aconseyam que el primer ramal de conductor electric lo fassin passar ran-ran de sa nova canouada de canons de terra que ha de conduhir ses aygos desde es carrer de S. Miquel á nes Matadero.

CANSÓ

No hi ha vila com Ciutat
Ni parròquia com la Sèu,
Ni capellá com el Bisbe,
Ni festa com sa del Corpus,
Ni barco com es Correu.

RECLAMS

Advertercia.—Con el epigrafe: *Tesis y Antítesis Católica sobre los deberes de los ciudadanos para con los Poderes constituidos*, tenemos preparado un artículo para el próximo número (que será doble) pues no cabe en el presente. Advertimos á los Sres. suscritores que nos manifiestan su disgusto, por nuestra *contienda con La Tradición*, que más nos disgusta á nosotros, pues no hemos sido los provocadores.

Consideramos ineludible deber demostrar que en Mallorca hay fieles completamente desligados de los intereses de partido, dispuestos á sostener los de la Religión y de la Patria siguiendo los consejos y mandatos del Romano Pontífice. Por esto únicamente combatimos, haciendo caso omiso de las injurias personales que se nos dirigen. No obstante por más que el bien del prójimo nos anima, en detrimento del nuestro particular, si nuestros Superiores nos prohibieran hablar, callaríamos dejando á nuestros adversarios libre el campo de sus peligrosas disquisiciones.

Deu y Patria.—Han prescindit de *Deu* el nous Ministres Governants d' Espanya, introduhint dins les Corts el Cap-Pare de la Masonaria qui fou causa y motiu de la pèrdua de Filipines; y ara, en la *Conferència de la Pau* (¡!) que han celebrat les grans nacions europees, *dihuen* que han parlat de suprimir la *patria* espanyola.....

Axò cau de son pés: mentres els espanyols tenguerem *Deu*, tenguerem *Patria*; sens Aquell, aquesta no pot subsistir. Apareyemmos per ser, els mallorquins, sirvents, vassalls ó esclaus vestits amb la llibrea de la *llibertat* inglesa.

Ja ha passat un any desde que heu preverem. ¡Deu vulga que d' aquí á un altre any no s' hagi realisat!

Seglars Catòllchs.—Dia 15 del més que vé se inaugurarà aquesta associació en la iglesia de Sant Matgí, del Arraval, que molt de bé pot fér en aquell vecindari ahont fins ara hey prosperan fèrm les sociédats de índole desmoralisadora. Lo zèl de son dignissim Vicari, no descansa may, sinó que sempre trabaya en favor dels interessos catòllchs.

¡Deu le hi recompensi!

Missa diaria.—El Senyor President de la Comissió de Cementèris de Palma, mos ha fét á saber que el Rvd. Señor Capellá Municipal de Son-Tril-lo, la celebrará cada dia en l' oratori públich, pues tant sols n' hi celebrava en diumenges y festes. Veis aquí una innovació que no havia occorregut abans de que els demócratas duguesim la batuta dins l' Ajuntament de Palma. Que sia enhorabona als innovadors de dita piadosa millora; però que pensin en posar la primera pedra del nou oratori projectat, ja que l' ecsistent es petit y massa prop del depòsit de cadàvers.

Bon comensament.—Els homos de l' Ajuntament de Palma han comensat sa tasca bé y amb bon delit. El Señor Batle sembla que vol posar el ruch al porxo á les venedores de peix que 'l reben mort amb dinamita; els Srs. Tinentes posan multes arreu; qualche Sr. Regidor posa s' uy demunt la malcriada atlotèa de Palma; el Sr. President de la Comissió d' obres, s' arremanga per fer servir es llum dret als que fins ara han vessat molt d' oli de la Sala; y.... el poble de Palma aplaudeix s' actitud y esclalents desitjos. ¿Durará molt s' empresa? El temps heu dirá,... y MALLORCA los anirá ajudant amb sa patriótica y moralisadora tasca. ¡Ja es hora de que Palma conega que tenim Autoritat Municipal, y Administració económica.

MALLORCA

REVISTA DOMINICAL BILINGÜE

Este semanario tiene por objeto difundir lectura sana en forma amena y al alcance de todas las inteligencias.

Se reparte los sábados, y contiene ordinariamente cuatro páginas de texto; pero cuando los recursos lo permiten, publica números de á ocho páginas, suplementos ó aumenta la tirada y en este caso el exceso

Se distribuye gratuitamente

Se sufragan los gastos por medio de suscripciones desde

25 cént. de peseta mensuales en adelante

Por 25 cént. se sirve semanalmente un ejemplar; por 1 peseta, cinco; por 2 pesetas diez, y así sucesivamente.

Imprenta de Umbert y Mir.—1899.